

ΡΟΔΟΝ ΜΑΡΑΝΘΕΝ

Μελωδ. Schubert: (Trockene Blume), A, αρ. 9

Ὡς πρὶν, ὦ ῥόδον, δὲν μειδιᾷς.
 Ποῦ σου τὸ κάλλος καὶ ἡ ὄσμή;
 Πῶς χρῶμα πλέον δὲν σὲ κοσμεῖ
 καθὼς ἐκείνης τὰς παρειάς;
 Μ' ἐδόθης θάλλον. Διὰ μιᾶς
 πῶς ἐμαράνθης καὶ ὠχριᾷς;

Ὅταν μ' ἐδόθης, ἀκτὶς ζωῆς
 βλέμμα σ' ἐθέρμανεν ἱλαρόν·
 ἀλλ' ἀπεστράφη μὲ τὸν καιρὸν,
 καὶ νεκρὸν ἤδη φυλλοῖς ῥοῆς.
 Θὰ σὲ ποτίζω, ἄνθος ξηρὸν
 διὰ δακρύων πικρᾶς ῥοῆς.

Ἄν εἰς τὸν τάφον μου, ῥόδον, τεθῇς,
 ἴσως μ' ἐν δάκρυ της ὑγρανθῇς·
 καὶ τότε πάλιν, χαρᾶς καὶ τρυφῆς!
 Λαμπρὸν καὶ θάλλον ὡς πρὶν θὰ βαφῇς.

